

v. 1.) Ensam i skuggrika dalen
Bortom den svathand. ström
Bodde befriad från kralen
Fingal, en herde så öm.

v. 2.) Kärlek som plågar så många
Sgde ej rum i hans bröst
Blommornas doftande ämja
Fågelnas himmelska röst

v. 3. Koro de enda, som hade
Rum i hans fönyade själ.
Och i förkjusning han sade:
"Himnat gif fönyat så väl!"

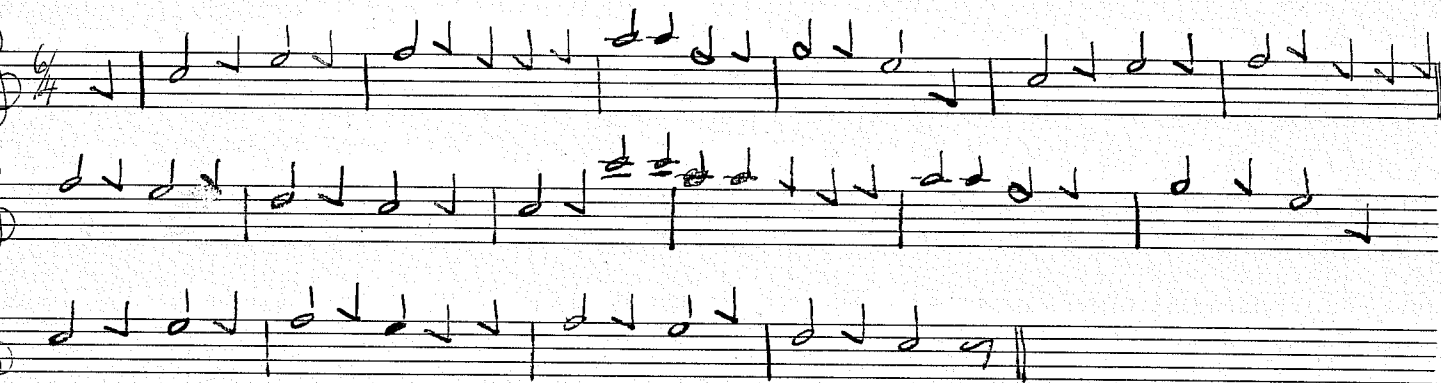
forts.

Fingal.

v. 4/ En morgon såg han vid strömmen v. 7/ Stammaude svarade flickan:
 Någon som låg där och bad "Fingal kan ej bli va hos dig.
 Skön som en ängel i drömmen Fingal är ej någon herolinnas,
 Som själva glädjen så glad. Fingal, du kan ej få mig."

v. 5/ Fingal gick fram till den sköna, v. 8/ Känder mot kinder nu brinner
 Fattade hämmekt dess hand, Fingal gav flickan en kyss.
 Drof henne ned i det gröna, Vredgad hon hastigt försvinne,
 Ser till den brusande strand. Ib, en stol där ensam som mysa.

v. 9/ "Vackraste flicka!" han sade v. 9/ Rysligt, han tog från sin galler
 "Vill du ej bli va hos mig?" Bössen och modigt den för.
 Bliva hos Fingal, den glade, I fämmer den skjuter och faller,
 Som ej via skiljas från dig." Bliker mot himlen och dör.

1. En dag så höra vi förtäljas
Från Slavinnets gamla land
En aldrig kända skulle säljas
Lämnat bort till någon okänd strand
En stam en outdömd och skonad
I varje drag man målad såg
Hän hade också hon ett hjärta
Där känslans flod sjönd var på väg.

2. Bland köpare, som snart sin gamla
En högrest främling trädde fram
Såg priset, priset för den gamla
Hän ropar mild men allvarsam
Huru stor än summan var, han lade
Den ginst fram, så höra vi
I det han hult till kromman sade:
"Gå rätt du vill, se, du är fri!"
forts.

4003

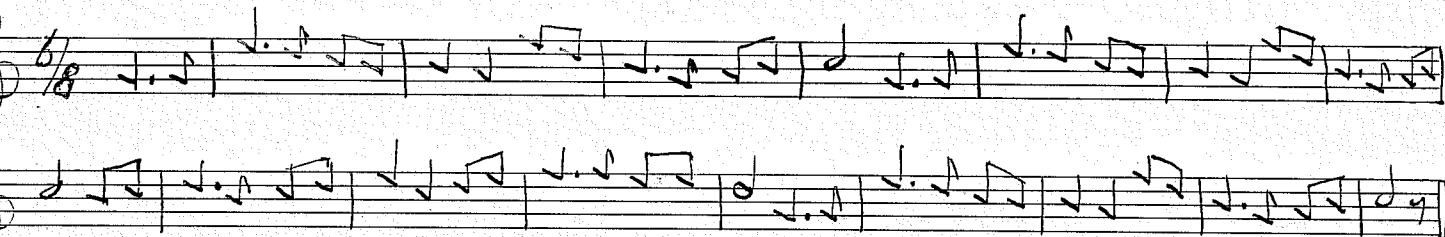
Slavinnan.

4

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

3) ²⁴ Den gamla för hans fot sig kastar Och från den stunden, per man hemma
 Och ropar, nu ej längre stum: Vi befriarns närhet städs.
 "Lång om det ordet och jag kastar. Kunder hon lever blott för denne
 Med tätta steg från detta rum!" Och över honom blott hon gläds.
 Men ack, vad säger jag. O töt mig Och för hans bud hon nu vill akta
 Från denna stund få följa er. Men skulle stundom fött hon bli
 Ni gav det mya livet åt mig. Hon sjunger för sig själv så sakta:
 "Å er jag det liubaka ger!" "Han köpt mig fri han köpt mig fri."

5 O, om vi, som denna kräma Besinna vem oss köpt en gång?
 Må vi vår dyra följt besinna Och tjäna honom utan träng?
 Den kärlek, som han oss bevisat Vårt hjärtas drickkraft blive den,
 På det hans namn må vardu prisat På jorden som i himmelen.

Vårn utbröt sina vingar
Över skog och sjö och strand
Helga måttets flinka klingor
Runt omkring det sälla land
Någon där i stugan gläntar
håter till så mjukt och säll
Fadern ifrån hergälden väntar
Det är lördagskväll i kväll

v. 2 / Borta hela veckan var han
På sitt dagsverk, vår far
Vad han samlat hop det har han
Nog uti sin skimpung kvar
Jag har läst den länsta boken
Gick så lätt som "Fader vår"
Snubbor eller också lönen
Vet jag ännu förestår.

v. 3 / Det gick bra rit det förhöret
Vad jag läst gick bra, förstås
Lönen har jag fått öre
Lägger mittel skrinets lås
Mor kan gärna mykeln gömma
Lönen kan få den få få
Inatt jag kommar och får drömma
Far och Mor godnatt, godnatt

forts.

4003

Gassens lördagskväll.

6

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Men i morgon ask till kyrkan ^{v. 5} Vad är skönast: så vi fråga,
Ägnas söndagen till bön Sångens klommar, flodens brus,
Far och Mor och jag till kyrkan Eller solens rena låga
Ro tillsammans över sjön Elden månens milda ljus
Och jag hjälper till i sängen Eller värin här i Norden
Vänder boken blad för blad Då hon vaknar upp och ler?
Örsmare än jern är mängden Nej det skönaste på jorden
Sengen, ingen är så glad Är ett lyckligt barn som ler.

Vät somliga sucka och klaga sin tid,
För stenar och gräs upprä marken
Men jag tycker livet är glädje och frid
Nej det mig ler om blomman i parken
Och därför sjunger jag glatt alla dagar
Hvar kläder och föda, ingen mer har.

3/4
Gladt blickar jag ut åt de odlade fält
Och ser här den välsända grödan
Och tackar vår Heere, som så har bestått
Nu tusenfått lovar min möda.
Och därför sjunger jag glatt alla dagar
Hvar kläder och föda ingen mer har.

1/2
Förin solen går upp jag vid arbetet är
En lättning å samlar om djuren
Min börd fast tunn jag med kalamod här
Och glada ut den fria naturen
Och därför sjunger jag glatt alla dagar
Hvar kläder och föda ingen mer har.

2/4
När aftonen kommer då går jag förnöjd
Med trevliga byddan i skåpet
Där möts jag i dörren med glädje och fröjd
Av barn och kärleksfulla smakar
Och därför sjunger jag glatt alla dagar
Hvar kläder och föda ingen mer har.